

PRSTEN

Zaveštanje poslednjega templara

HORHE MOLIST

Prevela sa španskog
Aleksandra Mačkić

 Laguna

Naslov originala

Jorge Molist

EL ANILLO

La herencia del último templario

Copyright © 2004, Jorge Molist

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Džordija, Dejvida i Gloriju

Skriven u njegovom papskom prstenu, obitava demon.

Optužba francuskog kralja Filipa IV, krvnika templara,
protiv pape Bonifacija VIII

1

Ne dešava se baš često da žena istog dana na poklon dobije dva verenička prstena. Zato je moj dvadeset sedmi rođendan bio tako poseban.

Na prvom prstenu blistao je veličanstveni dijamant, a poklonio mi ga je Majk, momak s kojim sam izlazila više od godinu dana. Pravi uspeh.

Majk je idealan mladić kakvog bi svaka devojka stasala za udaju samo poželeti mogla. Ili bi barem trebalo da ga poželi, a ako ne ona, onda bi u svakom slučaju njena majka žudela da se orodi s nekim takvim. Berzanski posrednik ili, bolje rečeno, sin vlasnika agencije, više nego buduća nada, on je od kolevke imao zlatnu budućnost: tatino i mamino bogatstvo.

Dobro, ali sigurno se pitate za onaj drugi prsten. E pa taj drugi prsten – kakvo iznenađenje! – takođe mi je nametao obavezu, iako ne bračnu. Ili možda jeste? Taj drugi prsten me je, u stvari, obavezivao, ali ne prema nekom muškarcu, već prema pustolovini. Jednoj nesvakidašnjoj pustolovini.

Razume se da, kad sam ga dobila, nisam znala da se radi o tome, nisam mogla ni da pretpostavim ko mi ga je mogao poslati. A da su mi rekli ime pošiljaoca, ne bih poverovala. Taj verenički prsten beše poklon od jednog mrtvaca.

* * *

Tada, isto tako, nisam ni slutila da će ta dva prstena, ili tačnije da će te dve obaveze biti nespojive. I tako sam zadržala oba, privikavajući se na ideju da ću se udati i promeniti prezime u Harding, iako zaintrigirana onim drugim, neobičnim prstenom. Ja sam izuzetno radoznala, a misterije me izluđuju. Ali najbolje je da ispričam kako se sve dogodilo...

Kad se na vratima oglasilo zvono, zabava je već bila u punom jeku. Dženifer, u dugačkoj haljini dubokog dekoltea, i Suzan, u pripijenim pantalonama spuštenog struka, počele su da plešu izazivajući muški deo društva. Momcima, od kojih su neki već bili poprilično popili, ispadale su oči. Kako su poželjne! Ala vole da izazivaju! Nekoliko mamlaza im se pridružilo, s čašom u ruci, te je tako otpočelo opšte đuskanje.

Meni nije smetalo što su njih dve zaludele sve momke; ja sam tada već bila verena žena, a Majk, moj zgodni verenik, držao me je oko struka, i mi smo se, malo se smejući, malo pijuckajući, pijuckajući i smejući se, neprekidno ljubili. Na ruci mi je blistao predivan prsten s velikim dijamantom od ko zna koliko karata. Majk mi ga je predao nekoliko sati ranije, nedaleko od mog devojačkog stana na Menhetnu, u jednom luksuznom restoranu gde me je pozvao na ručak da proslavimo moj rođendan.

„Danas ja biram desert“, rekao je.

I doneli su mi božanstven čokoladni sufle. Ja sam luda za čokoladom i pri trećem ili četvrtom nasrtaju na tu divotu, kašičica je naletela na nešto tvrdo.

„Život je kao čokoladni sufle.“ Majk je oponašao glas Toma Henksa iz filma *Forest Gamp*. „Nikad ne znaš na šta možeš da naletiš.“ Mislim da me je upozoravao; možda se plašio da ću ga u svojoj halapljivosti progutati.

A iz tog crnila slasti zaslepe me neki blesak. Tih dana, ja sam već i očekivala da će se moj berzanski genije pojaviti s malim bogatstvom u vidu dijamantskog prstena i da će mi ga ponuditi uvijenog u obećanja o večnoj ljubavi. O ljubavi i bogatstvu, budući da je prihvatiti ga značilo osigurati sebi budućnost u kojoj rad više neće biti relativna potreba, već će se pretvoriti u potpunu razbibrigu.

„Srećan rođendan, Kristina“, reče on potpuno ozbiljno.

„Ali ovo je...!“ Vrisnuh i počeh da ližem čokoladu da bih očistila prsten.

„Hoćeš li da se udaš za mene?“ Kleknuo je na jedno koleno. Kako je romantičan!, pomislih.

Konobari i gosti za susednim stolovima, zatečeni mojim vriskom, znatiželjno su nas gledali. Ja se uozbiljih i, uživajući u predstavi, pogledah oko sebe; persijski tepih, raskošan kristalni luster koji je visio s plafona, zavesa... Pravila sam se da razmišljam. Majk me je gledao sa strepnjom.

„Naravno da hoću!“, uzviknuh kad je iščekivanje dostiglo vrhunac. I naglo skočivši, pridoh da ga poljubim. On se zadovoljno smeškao, a elegantna publika pozdravi prizor oduševljenim pljeskom.

Ali vratimo se zabavi...

Od preglasne muzike i razgovora koji su se nadjačavali, ja nisam ni čula da neko zvoni; Džon i Linda jesu i, umesto da me pozovu da dođem, odlučiš da je bolje da jednog tako zanimljivog tipa kao što je taj vide svi. Dakle, uveli su ga unutra, i ja se zatekoh pred jednim visokim čovekom, obučenim poput motocikliste, u crnom, koji se nije udostojio da skine kacigu ušavši u stan.

„Gospodica Kristina Vilson?“, upita. Stresoh se; izgledao je zlokobno i činilo se da je sa sobom doneo sav spoljašnji mrak. Neko je utišao muziku i svi su iščekivali šta će čovek reći.

„Ja sam“, odgovorih osmehnuvši se načas. Pa naravno, taj mladić će otpevati *Srećan rođendan!* I sigurno će nam izvesti striptiz, da nam pokaže čvrste mišiće koji se kriju ispod crne kože! *Poklončić*-iznenađenje od neke moje prijateljice, možda Linde ili Dženifer. Biće zabavno. Čovek je napravio pauzu, otkopčao rajsferšlus svoje jakne i, taman kad pomislih da će je skinuti, on izvadi neki paketić iz unutrašnjeg džepa. Gosti su se sjatili oko nas, euforičnih lica i alkoholisanih očiju.

„Ovo je za vas“, reče pružajući mi ga. Gledala sam ga, puna iščekivanja. Kad će početi predstava? Ali, umesto da zapeva, on otkopča drugi rajsferšlus i, umesto da skine kožne pantalone, izvadi papir i olovku.

„Mogu li da vidim neki vaš dokument?“, ponovo upita napuklim glasom.

To mi se učini preteranim, ali trebalo je nastaviti šalu. I tako, pronađoh svoju vozačku dozvolu da mu je dam na uvid. On krajnje smireno upisa podatke. Bio je rođeni glumac, svi smo pomno pratili njegove reči i pokrete. Hoće li početi?

„Potpišite ovde.“

„Dobro, hoćeš li početi, ili šta?“, rekoh mu utisnuvši svoj potpis; sav taj uvod beše preteran.

On me čudno pogleda i dade mi istrgnutu kopiju dokumenta, te se uz jedno „do viđenja“ uputi prema vratima.

Nisam to očekivala, i upitno pogledah Majka, koji slegnu ramenima ne znajući kakav bi mi odgovor ponudio. Pogledah papir koji mi je ostavio; kopija je bila nečitljiva i uspela sam da vidim samo svoj potpis. Nije bilo pošiljaoca.

„Sačekaj!“, viknuh i izjurih za njim. Nisam ga našla u hodniku; već se bio spustio liftom.

Zamišljena, vratih se do Majka. Znači, to nije glumac za rođendansko iznenađenje; on je istinski. Sad me je to već kopkalo. Kakav tajanstven čova! Ko li mi to šalje?

„Hoćeš li već jednom otvoriti taj paket?“, reče Rut.

„Daj da vidimo šta je!“, zavapi neki mladić.

I tek tada shvatih da držim taj predmet; zbog čudnovatog čoveka u crnom bila sam potpuno zaboravila na njega.

Sedoh na fotelju i, naslanjajući paketić na stakleni sto u sredini, htдох da skinem traku koja je pričvršćivala papir za uvijanje, ali bez uspeha. Svi su me saleteli, pitajući šta li je i ko li mi je to poslao. Neko mi dodade nož za kolače te ja, otvorivši paket, ugledah kutijicu od tamnog drveta s prostom gvozdenom kopčom. Videlo se da je stara.

A unutra, na zelenom baršunastom jastučetu, ležao je zlatan prsten, sa umetnutim dragim kamenom. Starinski.

„Prsten!“, uzviknuh. Isprobavši ga, ustanovih da, iako malo poveći, odlično pristaje mom srednjem prstu. Tu sam ga i ostavila, pored vereničkog prstena koji mi je blistao na prstenjaku.

Svi su hteli da ga vide, što je bio povod da se iznova dive veličini dijamanta onog prvog prstena.

„To je rubin“, reče Rut misleći na drugi prsten. Ona je stručnjak za starinski nakit, radi u *Sotbiju* i izuzetan je poznavalac dragog kamenja.

„Baš neobično izgleda“, ogłosi se Majk.

„To je zato što ranije, pre mnogo vekova, nisu obrađivali kamenje kao danas“, odgovori Rut. „Obrada je bila tek u začetku, a drago kamenje se brusilo u obliku kuglice, kao što vidite na ovom rubinu.“

„Kakva tajnovitost!“, uzviknu Dženifer pre nego što je sasvim zanemarila ceo taj slučaj. Pojačala je muziku i ponovo zaplesala. A u ritmu njene zadnjice, žurka se ponovo zahuktala.

Dok je Majk pripremao koktele, zagledala sam kutiju i prsten. I ugledala priznanicu isporuke. Stajala je tamo, na stolu u sredini. Pažljivo je pregledavši, uspela sam da pročitam – s teškom mukom jer se kopija jedva i ocrtala na papiru: „*Barcelona, Spain*“.

I srce mi zatreperi.

„Barselona!“, uzviknuh. Koliko mi je samo sećanja to ime budilo!